

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem ve věci

žalobce: **Mgr. J. H.**, narozený X
bytem X

zastoupený advokátem Mgr. Janem Švarcem
sídlem Vodičkova 695/24, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy ČR**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. ledna 2021, č.j. 4786/2020-160-SPR/5,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „žalovaný“) ze dne 15. ledna 2021, č.j. 4786/2020-160-SPR/5 (dále jen „napadené

rozhodnutí”), který žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností, oddělení správního řízení (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 8. 2020, čj. MHMP 1267761/2020/Bar, sp. zn. S-MHMP 2319034/2019/Bar (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) ve spojení s § 118 odst. 3 písm. b) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Praze“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně v souladu s ust. § 67 odst. 1 správního řádu, uznal žalobce vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 6 a podle 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit tím, že:

1. Dne 5. 11. 2019 kolem 12.42 hodin řídil motorové vozidlo tov. zn. Toyota Yaris registrační značky X v Praze 7, po ulici nábreží Kapitána Jaroše ve směru jízdy od ulice Za Viaduktem k ulici Dukelských Hrdinů, kde u nájezdu na Hlávkův most v ulici nábreží Kapitána Jaroše nerespektoval dopravní značku V13 „Šikmé rovnoběžné čáry“, kdy do tohoto vyznačeného prostoru na vozovce přešel z pravého jízdního pruhu a dále pokračoval ve své jízdě po nájezdu na Hlávkův most ve směru jízdy do centra, kdy na Hlávkově mostě jel po tramvajovém pásu, který je oddělen od vozovky vodorovnou dopravní značkou V1a „podélná čára souvislá“ a dále pokračoval v jízdě po uvedeném tramvajovém pásu, přičemž takto projel i kolem nástupního ostrůvku tramvajové zastávky MHD „Štvanice“, přičemž z tramvajového pásu se zařadil do jízdního pruhu až na konci Hlávkova mostu. Z uvedeného důvodu byl policejní hlídkou, jež jela po celou tuto dobu za uvedeným vozidlem, zastaven a kontrolován v ulici Wilsonova, Praha 1, před sjezdem na ulici Hybernská. Během kontroly bylo orgány Policie ČR současně zjištěno, žalobce jako řidič neměl při řízení motorového vozidla u sebe řidičský průkaz,

2. Dne 15. 10. 2019 kolem 17. 49 řídil motorové vozidlo tov. zn. Škoda Fabia registrační značky X v Praze 9, po ulici Českomoravská v levém jízdním pruhu, ve směru jízdy od ulice Freyova k ulici Sokolovská, kde na úrovni tramvajové zastávky MHD „Ocelářská“ v uvedené ulici se střetl s chodcem T. Z., nar. X, bytem X, přecházejícího vozovku na ulici Českomoravská, ve směru od sloupu veřejného osvětlení č. 920978 k ostrůvku uvedené tramvajové zastávky po vyznačeném přechodu pro chodce. Žalobce při střetu strhl řízení vlevo a zde ještě narazil do kovového zábradlí se skleněnou výplní na uvedené tramvajové zastávce. Žalobce tak nedodržel jednu ze základních povinností řidiče, že nesmí ohrozit nebo omezit chodce, kteří přechází pozemní komunikaci po přechodu pro chodce a v případě potřeby je řidič povinen i zastavit vozidlo před přechodem pro chodce. Při dopravní nehodě došlo ke zranění chodce T. Z., jenž byl převezen sanitním vozem k ošetření do Nemocnice Na Bulovce, odkud byl po ošetření bez nutnosti hospitalizace propuštěn.

Za uvedená jednání uložil správní orgán I. stupně žalobci pokutu ve výši 5.000 Kč podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích, a dále povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce 1.000 Kč podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku.

II. Podstatný obsah žaloby

3. Žalobce namítal především, že žalovaný rozhodl mimo pořadí nápadu věcí, ve kterých rozhoduje jako odvolací správní orgán přestupkové agendy silničního provozu, když ve věci rozhodl, aniž by vyřídil dřívější věci, které mu k rozhodnutí napadly, čímž zatížil řízení vadou, jež zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí.
4. Žalobce dále namítá, že správní orgán I. stupně nesprávně posoudil skutkový stav. Žalobce totiž řidičský průkaz č. X a mezinárodní řidičský průkaz č. X nemohl předložit, jelikož mu byly zadrženy příslušníkem městské policie města Makati ve Filipínské republice. Tato skutečnost vyplývá z pole „DL Status“ (Driving License Status, tedy Stav řidičského průkazu) pokutového bloku vystaveného žalobci, ve kterém je vyznačeno číslo „1“ ve významu „Confiscated“ (tedy zabaven). Obviněný se domáhá vůči městu Makati vrácení řidičského průkazu na základě čl. 24 odst. 5 ženevské Úmluvy o silničním provozu a čl. 42 odst. 1 písm. a) vídeňské Úmluvy o silničním provozu, avšak prozatím neúspěšně.
5. Dále žalobce namítal nezákonnost napadené rozhodnutí i z toho důvodu, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně konstatoval, že mu byla uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč a zákaz řízení, ačkoli mu ve skutečnosti byla uložena pouze pokuta ve výši 4.000,- Kč
6. Žalobce rovněž namítl, že mu byla vyměřena pokuta s odůvodněním, že má v registru řidičů evidováno 24 záznamů; ve výměře nebyla dále zohledněna skutečnost, že žalobce nemá za poslední rok žádný záznam podléhající evidenci podle zákona o provozu na pozemních komunikacích. Správní orgán I. stupně navíc neposoudil sazbu dle kritérií podle § 37 a § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky.
7. Napadené rozhodnutí je podle žalobce nezákonné i proto, že správní orgán přihlédl při určení výměry trestu ke skutečnosti, že se žalobce nedostavil k ústnímu jednání o přestupku.
8. Podle žalobce je také řízení zatíženo vadou, jež zakládá nezákonnost rozhodnutí ve věci z toho důvodu, že správní orgán I. stupně přestupek projednal v nepřítomnosti žalobce, ačkoli se z něj dne 22. 6. 2020 řádně omluvil proto, že mu správní orgán I. stupně odmítl zaslat kopii správního spisu. Bylo mu tak znemožněno vykonat právo na přípravu obhajoby, což představuje dostatečný důvod dle § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky.
9. Závěrem žalobce také namítl, že v jeho věci rozhodl věcně nepřislušný správní orgán; podle § 124 odst. 5, písm. j) zákona o provozu na pozemních komunikacích ve spojení s § 32 odst. 2 písm. b) zákona o Praze a položek 479, 152 a 388 přílohy č. 4 ke Statutu hlavního města Prahy, je dle žalobce věcně příslušným orgánem pro projednání přestupku Úřad městské části Praha 7, resp. Úřad městské části Praha 9, nikoliv magistrát.
10. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a aby byla žalovanému uložena povinnost uhradit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl k námitkám žalobce následující.
12. K námitce žalobce, že žalovaný rozhodl mimo pořadí nápadu věci, uvedl žalovaný, že v minulosti byl nucen zvolit strategii, kdy současně bude vyřizovat aktuálně doručená podání a současně se zaměřit na vyřízení ostatních podání z dřívější doby. Systém práce se podařilo nastavit natolik efektivně, že k počátku roku 2021 již byla téměř naprostá většina dřívějších podání vyřízena. Tudíž v případě žalobce již nelze hovořit o tom, že by jeho věc nebyla vyřízena v rámci jiných podání v pořadí, kdy byla žalovanému předána k vyřízení. Zvolený postup byl navíc konzultován s Ministerstvem vnitra.
13. K námitce uvedení nesprávné sankce v napadeném rozhodnutí poukázal žalovaný na obsah správního spisu, kdy žalovaný dne 13. 5. 2021 vydal opravné rozhodnutí č.j. 4786/2020-160-SPR/7, kterým opravil konstatování o uloženém správním trestu správním orgánem I. stupně na skutečnosti odpovídající pokutu ve výši 4.000,- Kč.
14. Námitce žalobce, že ve věci byl nesprávně posouzen skutkový stav věci, neboť žalobce řidičský průkaz předložit nemohl, jelikož mu byl zadržen ve Filipínské republice, kdy se domáhá vrácení řidičského průkazu, avšak zatím neúspěšně, taktéž žalovaný nepřisvědčil, neboť podle ust. § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu musí mít řidič motorového vozidla u sebe při řízení řidičský průkaz s tím, že z této povinnosti nejsou stanoveny žádné výjimky ani možnosti tuto povinnost oslabit v případě různých okolností, jež mohou být důvodem, pro který nemá řidič u sebe řidičský průkaz. Správní orgány rovněž nemají žádnou povinnost zkoumat, proč řidič u sebe řidičský průkaz nemá.
15. K námitce žalobce ohledně odůvodnění výměry pokuty uvedl žalovaný, že toliko přihlédl k celkem 24 záznamům žalobce v registru řidičů, a tudíž není pravdou, že by pouze těmito záznamy odůvodnil výši správního trestu. Odkázal přitom plně na odůvodnění uvedené na šesté straně napadeného rozhodnutí. K tomu dodal, že ve výčtu polehčujících okolností podle zákona o odpovědnosti za přestupky není uvedena žádná taková okolnost ve smyslu, že se pachatel po nějakou dobu nedopustil přestupkového jednání. Žalovaný odkázal rovněž na místa v odůvodnění obou rozhodnutí, kde se správní orgány zabývaly výší uložené pokuty.
16. K námitce žalobce, že správní orgán I. stupně projednal přestupky v jeho nepřítomnosti, žalovaný odkázal na str. 4 až 5 napadeného rozhodnutí, kde se zabýval nedůvodností omluvy žalobce z ústních jednání. K tomu dodal, že není povinností správních orgánů posílat účastníkům řízení kopie spisové dokumentace, a to ani podle zákona o svobodném přístupu k informacím, ani podle správního řádu.
17. Pokud jde o námitku věcné nepřislusnosti správního orgánu, odkázal žalovaný plně na odůvodnění uvedené na str. 5 až 6 napadeného rozhodnutí.
18. Závěrem svého vyjádření žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu a průběh správního řízení

19. Ze spisové dokumentace vyplývá, že žalobce dne 5. 11. 2019 kolem 12.42 h řídil motorové vozidlo tovární značky Toyota Yaris, v Praze 7, po ulici nábřeží Kapitána

Jaroše až do ulice Wilsonova, v Praze 1, kde byl následně před sjezdem na ulici Hyberská zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR. Během silniční kontroly nepředložil na výzvu policisty řidičský průkaz.

20. Ze spisové dokumentace dále vyplývá, že žalobce dne 15. 10. 2019 kolem 17.49 řídil motorové vozidlo tov. zn. Škoda Fabia registrační značky X v Praze 9, po ulici Českomoravská v levém jízdním pruhu, ve směru jízdy od ulice Freyova k ulici Sokolovská, kde na úrovni tramvajové zastávky MHD „Ocelářská“ v uvedené ulici se střetl s chodcem T. Z., nar. X, bytem X, přecházejícího vozovku na ulici Českomoravská, ve směru od sloupu veřejného osvětlení č. 920978 k ostrůvku uvedené tramvajové zastávky po vyznačeném přechodu pro chodce. Žalobce při střetu strhl řízení vlevo a zde ještě narazil do kovového zábradlí se skleněnou výplní na uvedené tramvajové zastávce. Žalobce tak nedodržel jednu ze základních povinností řidiče, že nesmí ohrozit nebo omezit chodce, kteří přechází pozemní komunikaci po přechodu pro chodce a v případě potřeby je řidič povinen i zastavit vozidlo před přechodem pro chodce. Při dopravní nehodě došlo ke zranění chodce T. Z., jenž byl převezen sanitním vozem k ošetření do Nemocnice Na Bulovce, odkud byl po ošetření bez nutnosti hospitalizace propuštěn
21. Po postoupení zajištěných podkladů ze strany Policie ČR správní orgán I. stupně vyhotovil dne 8. 1. 2020 příkaz č. j. MHMP 53547/2020/Bar, kterým shledal žalobce vinným z přestupků dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) a podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 6 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 4 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě odpor. Podáním odporu byl příkaz zrušen a bylo nařízeno ústní projednání věci na den 10. 3. 2020. Dne 10. 3. 2020 byla správnímu orgánu I. stupně doručena řádná a doložená omluva žalobce z nařízeného jednání z důvodu jeho účasti jakožto zástupce u jednání u Okresního soudu v Náchodě. Písemností ze dne 10. 3. 2020 předvolal správní orgán I. stupně žalobce k ústnímu jednání na den 8. dubna 2020, které z důvodu vyhlášení nouzového stavu a okolností s ním spojených neproběhlo. Dále proto správní orgán I. stupně písemností ze dne 12. května 2020 předvolal žalobce k ústnímu jednání o přestupcích na den 22. 6. 2020. Dne 12. 6. 2020 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno podání žalobce označené jako žádost o zaslání kopie spisu, ve kterém žalobce požádal o poskytnutí informací o řízení v rozsahu kopie spisu vedeného pro řízení o přestupku, přičemž poskytnutí spisu je nezbytné pro přípravu obhajoby a účast na nařízeném ústním jednání. Správní orgán písemností ze dne 15. 6. 2020 sdělil žalobci, že správní řád nezakládá žalobci právo na to, aby mu správní orgán zaslal kopii spisu. Dne 21. 6. 2020 se žalobce písemným podáním omluvil z jednání nařízeného na den 22. 6. 2020, neboť mu nebyla zaslána kopie správního spisu vyžadovaná pro účely přípravy obhajoby. Dne 22. června 2020 proběhlo nařízení ústní jednání bez přítomnosti žalobce.
22. Správní orgán I. stupně následně dne 2. 7. 2020 vyzval žalobce k seznámení se s podklady pro rozhodnutí dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu.
23. Následně správní orgán I. stupně vydal dne 18. 8. 2020 prvostupňové rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě blanketní odvolání. Jelikož odvolání nesplňovalo náležitosti uvedené v ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu, správní orgán I. stupně vyzval dne 11. 9. 2020 žalobce k odstranění nedostatku podání, kterým určil

lhůtu k doplnění odvolání nejpozději do 30 dnů od podání odvolání. Odvolání doplněno ve lhůtě nebylo, nicméně žalobce tak učinil následně dne 20. 11. 2020

24. Žalovaný následně vydal napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Následně dne 13. 5. 2021 vydal žalovaný opravné rozhodnutí č.j. 4786/2020-160-SPR/7, kterým opravil konstatování o uloženém správním trestu správním orgánem I. stupně v napadeném rozhodnutí na skutečnosti odpovídající pokutu ve výši 4.000,- Kč.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

25. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
26. Pokud jde o námitku žalobce ohledně vyřízení jeho odvolání žalovaným mimo pořadí věcí, jak mu byly k vyřízení předány, tuto soud neshledal důvodnou, neboť nebylo ničím podloženo tvrzení žalobce v tomto směru. Žalovaný rovněž uspokojivě ve vyjádření k žalobě vysvětlil aktuální systém vyřizování jednotlivých věcí, kdy prakticky popřel, že by věc žalobce byla jakkoli upřednostněna. Soud k tomu dále dodává, že z platné právní úpravy nikterak nevyplývá nezákonnost napadeného rozhodnutí i v případě, že by bylo prokázáno vyřízení odvolání žalobce mimo pořadí nápadu věcí u žalovaného.
27. Soud se dále zabýval námitkou, že žalovaný nesprávně posoudil skutkový stav, když nepřihlédl k tomu, že žalobci byl řidičský průkaz zadržen ve Filipínské republice. Soud zamítl návrhy na dokazování o listiny předložené žalobcem, které mají prokazovat zadržení řidičského průkazu na Filipínách v březnu 2019 (pokutový blok, námitky proti pokutovému bloku, upomínky a konverzace Whatsup atd.), a to pro nadbytečnost, když důvody nepředložení průkazu nejsou podstatné (viz dále), dále z důvodu zneužití procesní strategie žalobcem.
28. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33 procesní strategie spočívající v opakovaném podávání neodůvodněných odvolání kombinovaných s následným podáním komplexní žaloby je zneužitím práva, čemuž bude přizpůsoben i rozsah soudního přezkumu. Svérázným přístupem k obhajobě v přestupkovém řízení přestupci nemohou přesunout celé dokazování až na správní soudy (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.; § 52 odst. 1 s. ř. s.; § 77 odst. 2 s. ř. s.; § 82 odst. 2 správního řádu; § 89 odst. 2 správního řádu).
29. Skutečným důvodem podání žaloby tak může být právě jen nelegitimní snaha získat v případě úspěchu ve sporu náhradu nákladů řízení. Je nevhodné, aby byla taková snaha, jakož i používání výše popsaných obstrukčních či účelových praktik, dotováno prostřednictvím náhrady nákladů řízení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2020, č. j. 9 As 315/2018-42). Kdyby žalobce postupoval racionálně, uplatnil by svoje námitky již ve správním řízení, nebo již dříve v podaném odporu.

30. Motivaci žalobce a jeho zástupce dokresluje i jejich postup v tomto soudním řízení správním, když žalobce se nechal zastoupit advokátem Mgr. Švarcem, na jednání soudu přišel sám žalobce s tvrzením, že zastupuje sám sebe na základě substituční moci od Mgr. Švarce (jako advokátní koncipient). Toto jednání je nutno hodnotit jako zneužití práva, když za této situace je zřejmé, že žalobce právní zastoupení nepotřebuje (pokud se hájí sám osobně), účelem je toliko vysoudit náhradu nákladů řízení. Zde srovnej nálezn Ústavního soudu ze dne 25. 7. 2012, sp. zn. I ÚS 988/12. Pokud advokát zastupoval sám sebe, bylo to za určitých okolností posouzeno jako kárné provinění - rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2012, č. j. 9 Ca 84/2009-53.
31. Žalobce se v rámci řízení před správními orgány nijak nesnažil tvrdit a prokázat tvrzení, kterými nyní v řízení před soudem vysvětluje důvody, proč u sebe v době kontrol příslušnými hlídkami u sebe neměl řidičský průkaz. Z vyjádření žalobce v žalobě i při jednání soudu se jeví, že tento důvod dokonce považuje za jakousi *vis maior*, čili objektivní skutečnost, která snad měla být zohledněna v jeho prospěch, neboť ne jeho vinou se nemůže domoci vrácení řidičského průkazu a nový řidičský průkaz si vyřídit nemůže. Soud se však s takovým náhledem nemohl vůbec ztotožnit. Mezi stranami není sporné, že žalobce v době řízení vozidla, kterým se dopustil vytýkaného dopravního přestupku, řidičský průkaz na výzvu příslušné hlídky nepředložil. Již tímto jednáním se žalobce dopouštěl, a to zcela vědomě, porušení povinnosti podle citovaného § 6 odst. 7 písm. a) a odst. 8 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Podle těchto ustanovení totiž platí, že řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz a je též povinen jej předložit na výzvu policisty ke kontrole.
32. V danou chvíli nebylo tedy relevantní, proč žalobce řidičský průkaz u sebe neměl, ale proč řídil, když věděl, že řidičský průkaz nemá. Samotná skutečnost, že řidičské oprávnění nepozbyl, nelze akceptovat, neboť řidičské oprávnění řidič prokazuje právě a jen svým řidičským průkazem, a musí k tomu být připraven kdykoliv během své jízdy. Soud proto důkazy žalobce k prokázání skutečnosti, že v době vytýkaných dopravních přestupků objektivně nemohl u sebe řidičský průkaz mít, zamítl jako nadbytečné, a to i s ohledem na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 36/2019-33, týkající se rozsahu soudního přezkumu v případě tvrzení nových skutečností až v řízení před soudem. Soudu není zřejmé a nebylo to vysvětleno ani v žalobě, ani při ústním jednání, z jakého důvodu žalobce tuto obranu neuplatnil již dříve, když mu v tom zřejmě nic nebránilo, neboť všechny navrhované důkazy předchází vydání prvostupňového rozhodnutí. Tuto procesní strategii žalobce zastoupený týměž zástupcem uplatnil i v dalších řízeních, soudu je z úřední činnosti znám případ projednávaný pod sp. zn. 1 A 24/2020 (rozsudek ze dne 8. 3. 2021), následně Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost proti tomuto rozsudku rozhodnutím ze dne 13. 10. 2021, č. j. 10 As 230/2021-40. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: „K námitce, že žalobce nemohl předložit řidičský průkaz ke kontrole, neboť mu byl zabaven v jiném státě a uvedený stát jej v rozporu s příslušnými mezinárodními úmluvami dosud odmítl žalobci vydat (šestá námitka), soud i v tomto případě předně odkazuje na závěry judikatury ohledně rozsahu soudního přezkumu nových skutkových tvrzení uplatněných až v řízení o žalobě, citovanou v posouzení předchozího žalobního bodu. Žalobce se v rámci odvolacího řízení nijak nesnažil tvrdit a prokázat tvrzení, kterými nyní v řízení před soudem vysvětluje důvody, proč u sebe v době kontrol příslušnými hlídkami u sebe neměl řidičský průkaz. Z vyjádření žalobce v žalobě i při jednání soudu se jeví, že tento důvod

dokonce považuje za jakousi vis maior, čili objektivní skutečnost, která snad měla být zohledněna v jeho prospěch, neboť ne jeho vinou se nemůže domoci vrácení řidičského průkazu a nový řidičský průkaz si vyřídit nemůže, neboť právní úprava umožňuje vydání nového řidičského průkazu pouze v případě ztráty nebo odcizení, což není případ žalobce. Soud se však s takovým náhledem nemohl vůbec ztotožnit. Mezi stranami není sporné, že žalobce v době řízení vozidel, kterými se dopustil vytýkaných dopravních přestupků, řidičský průkaz na výzvu příslušné hlídky nepředložil. Již tímto jednáním se žalobce dopouštěl, a to zcela vědomě, porušení povinnosti podle citovaného § 6 odst. 7 písm. a) a odst. 8 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Podle těchto ustanovení totiž platí, že řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz a je též povinen jej předložit na výzvu policisty ke kontrole. V danou chvíli nebylo tedy relevantní, proč tento řidičský průkaz u sebe neměl, ale proč řídil, když věděl, že řidičský průkaz nemá. Samotná skutečnost, že řidičské oprávnění nepozbyl, nelze akceptovat, neboť řidičské oprávnění řidič prokazuje právě a jen svým řidičským průkazem, a musí k tomu být připraven kdykoliv během své jízdy. Soud proto důkazy žalobce k prokázání skutečnosti, že v době vytýkaných dopravních přestupků objektivně nemohl u sebe řidičský průkaz mít, zamítl jako nadbytečné, a to i s ohledem na již citovaný rozsudek NSS sp. zn. 10 As 36/2019, týkající se rozsahu soudního přezkumu v případě tvrzení nových skutečností až v řízení před soudem.“

33. Účelem povinnosti řidiče mít řidičský průkaz u sebe je především usnadnění identifikace řidiče a rozsahu jeho řidičských oprávnění v reálném čase a za ztížených podmínek silniční kontroly (policisté vstupují do provozu, který je svou povahou zvláště nebezpečný, zastávka hromadné dopravy využita k zastavení žalobce slouží především jinému účelu, což zvyšuje riziko kolizní situace), zde srovnej rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 3. 2021, č. j. 17 A 37/2018-162).
34. Pokud jde o námitku spočívající v nesprávně uvedených údajích o uloženém správním trestu prvostupňovým rozhodnutím, soud má za to, že toto pochybení žalovaný napravil zákonem předvídaným postupem tak, že vydal dne 13. 5. 2021 vydal žalovaný opravné rozhodnutí č.j. 4786/2020-160-SPR/7, kterým opravil konstatování o uloženém správním trestu správním orgánem I. stupně v napadeném rozhodnutí na skutečnosti odpovídající pokutu ve výši 4.000,- Kč.
35. Soud se neztotožnil ani s žalobcovou námitkou neodůvodnění výše uložené sankce. Podle § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, [p]ři určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne zejména
 - a) k povaze a závažnosti přestupku,
[...]
 - c) k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem,
[...]
 - f) u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku.
36. Podle § 38 téhož zákona, [p]ovaha a závažnost přestupku je dána zejména
 - a) významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen,

- b) *významem a rozsahem následku přestupku,*
- c) *způsobem spáchání přestupku,*
- d) *okolnostmi spáchání přestupku,*
- e) *u fyzické osoby též druhem a mírou jejího zavinění, popřípadě pohnutkou, je-li tato znakem skutkové podstaty přestupku,*
- f) *délkou doby, po kterou trvalo protiprávní jednání pachatele nebo po kterou trval protiprávní stav udržovaný protiprávním jednáním pachatele,*
- g) *počtem jednotlivých dílčích útoků, které tvoří pokračování v přestupku.*

37. Podle § 40 písm. b) a c) citovaného zákona, [j]ako k přitěžující okolnosti se přihlédne zejména k tomu, že pachatel

[...]

b) *spáchal více přestupků,*

c) *spáchal přestupek opakovaně,*

[...].

38. Podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích [z]a přestupek se uloží pokuta od 2 500 do 5 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i) a podle odstavce 4.

39. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí na str. 11 a 12 zcela jasně uvedl, že při ukládání sankce přihlédl k závažnosti přestupků, která je u závažnějšího z přestupků – podle § 125c odst. 5 písm. f) bod 6 zákona o provozu na pozemních komunikacích stanovena v rozmezí od 2.500 do 5.000 Kč. Správní orgán přihlédl k závažnosti přestupků, ke způsobu jejich spáchání a následkům, kdy došlo chováním žalobce k ohrožení zájmů chráněných zákonem, kterými jsou zejména bezpečnost provozu a dodržování povinností uložených zákonem. V případě vytčených přestupků postačovalo zavinění z nedbalosti, které v jednání žalobce taktéž spatřoval správní orgán I. stupně. Taktéž bylo přihlédnuto k osobě obviněného (žalobce), a to ke skutečnosti, že má v registru řidičů vedeny záznamy o přestupcích podléhajících evidenci dle zákona o provozu na pozemních komunikacích, kdy za poslední rok zde nemá veden žádný záznam. Správní orgán I. stupně též posuzoval možné polehčující či přitěžující okolnosti, kdy shledal pouze okolnosti přitěžující, a to, že jde o spáchání více přestupků, a k bezohlednosti a značně nebezpečnému chování žalobce v provozu na pozemních komunikacích. Proto správní orgán shledal uloženou sankci za přiměřenou a to i z hlediska splnění požadavku individuální, jakož i generální prevence.

40. Žalovaný přezkoumával závěry správního orgánu I. stupně ohledně uložené sankce na str. 6 napadeného rozhodnutí, a to v rozsahu namítaném v doplnění odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí, a dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně neodůvodnil výměru pokuty uložené žalobci toliko předchozími záznamy žalobce v registru, nýbrž k nim pouze přihlédl.

41. Soud se s uvedeným posouzením druhu a výměry sankce správních orgánů zcela ztotožnil a odkazuje na něj (*žalobce přitom nepodal návrh na moderaci sankce podle § 78 odst. 2 s. ř. s. – pozn. soudu*). Dle názoru soudu nelze žalovanému ani ničeho vytknout, pokud přihlédl k historii žalobce jakožto řidiče, z níž vyplynulo, že žalobce již několik

- pár měsíců po získání řidičského oprávnění, tj. v roce 2007 až doteď opakovaně porušoval dopravní předpisy a byl za ně také trestán. Od takové okolnosti odhlédnout nelze, jak požaduje žalobce, a to ani v situaci, kdy by se zakládalo na pravdě, že se za poslední rok žádného přestupku nedopustil (resp. není o něm záznam v příslušné evidenci), neboť právě tato okolnost má zcela jednoznačně dle § 37 ve spojení s § 40 písm. b) a c) zákona o odpovědnosti za přestupky přitěžujícím způsobem vliv na ukládaný druh i výměru sankce. Proto soud nemohl vyhovět ani této žalobní námitce.
42. Co se týče okolnosti, že se žalobce nedostavil k ústnímu jednání, souhlasí soud se závěrem žalovaného v tom směru, že správním orgánem I. stupně nebylo vhodné poukazovat na „negativní postoj“ žalobce k nařízenému ústnímu jednání, nicméně tato určitá neobratnost při odůvodnění rozhodnutí nezakládá v případě žalobce jeho nezákonnost a tím i povinnost žalovaného z tohoto důvodu prvostupňové rozhodnutí zrušit.
43. K námitce projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce (čtvrtá námitka) soud vycházel ze znění § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle tohoto ustanovení [k] *ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.*
44. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že v dané věci bylo ústní jednání nařízeno celkem třikrát: na den 8. 4. 2020, 12. 5. 2020 a 22. 6. 2020.
45. Z prvního termínu jednání byl žalobce řádně omluven. Druhý termín se nekonal pro vyhlášení nouzového stavu. Třetí termín jednání byl žalobci řádně oznámen předvoláním. Dne 12. 6. 2020, zaslal žalobce správnímu orgánu I. žádost o kopii správního spisu, na což správní orgán reagoval sdělením, ze kterého vyplývalo, že žádosti žalobce vyhověno nebude, nicméně má možnost do spisu nahlédnout a kopii spisu si pořídit. Dne 21. 6. 2020 byla správnímu orgánu I. stupně doručena omluva z jednání nařízeného na 22. 6. 2020. Obsahem této omluvy pak bylo tvrzení, že informace spočívající v kopii spisu je nutná k tomu, aby se mohl připravit k obhajobě na jednání, a jelikož mu toto dosud poskytnuto nebylo, z jednání se omlouvá. Jednání dne 22. 6. 2020 proběhlo bez přítomnosti žalobce.
46. Pojmy „náležitá omluva“ či „dostatečné důvody“ je nutno vnímat jako neurčité právní pojmy, prostřednictvím kterých zákonodárce umožňuje aplikujícím správním orgánům dostatečně zohlednit konkrétní okolnosti každého případu a posoudit, zda daná situace pod ten který neurčitý právní pojem spadá. Výklad neurčitého právního pojmu správním orgánem je podroben soudnímu přezkumu. V případě neurčitých právních pojmů soud zkoumá, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem. Soud musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Jestliže takový přezkum možný není, je rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné (viz rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2007, čj. 7 As 78/2005-62).

47. Pokud se účastník řízení, který byl předvolán, nemůže k ústnímu jednání dostavit, musí se náležitě omluvit. Omluva přichází v úvahu jen ze závažných důvodů a současně platí, že musí být včasná. K náležitostem omluvy obviněného z přestupku z ústního jednání se v řadě svých rozsudků vyjadřoval NSS. Dospěl přitom k závěru, že sice nemusí jít nutně vždy o omluvu předem, že však omluva musí být učiněna bezodkladně (rozsudek ze dne 12. 3. 2009, čj. 7 As 9/2009-66) a obviněný ji musí odůvodnit (rozsudek ze dne 22. 2. 2006, čj. 1 As 19/2005-71). NSS v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, čj. 6 As 25/2013-23, uvádí, že *„aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“* (soud dodává, že byť se tyto rozsudky týkají předchozí právní úpravy o přestupcích, závěry tam učiněné nepochybně dopadají i na nyní posuzovanou věc, neboť zkoumaný institut a jeho smysl a účel se novou právní úpravou nezměnil).
48. Z uvedeného popisu obsahu správního spisu, vyplynulo, že žalobce byl řádně předvoláván k ústnímu jednání, avšak na jednání se nedostavil. Soud k tomu s ohledem na obsah správního spisu, který odpovídal též skutečnostem zjištěným při jednání, uvádí, že podmínky pro konání ústního jednání ve správním řízení bez přítomnosti žalobce byly splněny, neboť žalobce se *náležitě* z jednání neomluvil, ani neuváděl *dostatečné důvody*, které by mu znemožnily se jednání účastnit. Neúspěšnou žádost o zaslání kopie spisu nelze považovat za omluvu z jednání, natož řádnou.
49. Pokud jde o důvody, pro které se žalobce z třetího termínu jednání omlouval, tak tyto nelze považovat ve smyslu shora citované judikatury za „dostatečné“. Důvod spočívající v nezaslání kopie spisu není důvod, který by žalobci jakkoliv znemožňoval účast na jednání. V první řadě zaslání kopie správního spisu nebyla jediná možnost, jak se žalobce – pokud by tak skutečně chtěl – mohl připravit na svou obhajobu pro účely jednání. Žalobce však nikdy, ani na jednání před soudem, nevysvětlil, proč se nemohl dostavit ke správnímu orgánu k nahlížení do spisu tak, jak byl o tom opakovaně poučován, přičemž soud upozorňuje, že sídlo správního orgánu i bydliště žalobce je v témže městě a žalobce neuváděl žádné zdravotní či jiné omezení, pro které by bylo fyzické nahlížení do spisu pro něj obtížně proveditelné.
50. V tomto ohledu tedy soud považuje takto formulovanou omluvu z jednání za čistě účelovou, jejímž cílem nebylo nic jiného, než oddalovat vydání rozhodnutí a procesně celé řízení neodůvodněně komplikovat. Soud se přitom nemohl ztotožnit s tvrzením žalobce u jednání, že správní orgán byl povinen mu vyhotovit a zaslat kopii spisu. Tato povinnost nevyplývá z § 36 odst. 2 správního řádu, jak tvrdí žalobce, a nevyplývá ani ze žádného jiného ustanovení zákona. Institut poskytnutí informací podle výše uvedeného ustanovení nemíří na zasílání kompletní spisové dokumentace jednotlivým účastníkům řízení, ale na poskytnutí takových informací, které účastníkovi řízení umožní učinit úvahu o tom, zda využije svého práva na nahlížení do spisu, tj. jde zejména o informaci o tom, jaké procesní úkony v řízení učinili jeho ostatní účastníci, nebo informaci o tom, jaké procesní úkony učinil samotný příslušný správní orgán

vůči ostatním účastníkům řízení. Žalobce si však povinnosti správního orgánu vůči němu vykládá v nedůvodně širokém smyslu.

51. Pokud jde o námitku věcné nepříslušnosti správního orgánu I. stupně, uvádí k tomu soud následující. Hlavní město Praha má specifické postavení, nejenže je hlavním městem ČR, ale v rámci systému územního členění ČR má ve vztahu ke svému území postavení kraje i obce s rozšířenou působností zároveň (§ 1 odst. 1 zákona o Praze). Dle § 3 zákona o Praze, se Praha člení na městské části. Postavení městských částí, jejich orgánů a jejich působnost stanoví zákon o Praze, zvláštní zákony a Statut hl. města Prahy (tj. obecně závazná vyhláška č. 55/2000 Sb. hl. m. Prahy, kterou se vydává Statut hlavního města Prahy; dále jen „Statut“, v rozhodném znění). Z výše citovaných ustanovení jasně vyplývá, že magistrát vykonává přenesenou působnost Prahy jako obce s rozšířenou působností vždy tehdy, není-li již svěřena zvláštním zákonem jinému z orgánů města. Výkon působnosti v oblasti projednávání přestupků podle zákona o provozu na pozemních komunikacích (což je nepochybně přenesená působnost) je přitom výslovně svěřena magistrátu uvedeným zákonem v již uvedeném § 124 odst. 5 písm. j) (v rozhodném znění). V tomto případě tedy nemůže být pochyb o věcné příslušnosti magistrátu k projednání dopravních přestupků v I. stupni.
52. Pokud žalobce v žalobě odkazoval na § 32 odst. 2 písm. b) zákona o Praze, a v té souvislosti na konkrétní části přílohy č. 4 k Statutu (položky 479, 152, a 388), jde o odkazy zcela nepřipadné, neboť tato úprava na jeho věc nedopadá. Podle položky č. 479 (dnes č. 422) přílohy č. 4 Statutu, která stanoví záležitosti svěřené do přenesené působnosti městských částí uvedených v § 4 Statutu, jde mimo jiné o působnost podle § 60 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. v *„řízeních o přestupcích, k jejichž projednání je příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností, a to ve věcech, které městské části spravují, nestanoví-li zákon anebo Statut jinak.“* Žalobce sice v žalobě tuto položku citoval, avšak zjevně vytrhl z citace konec dané věty, tj. část *„nestanoví-li zákon anebo Statut jinak“*. V tomto případě zákon (tj. zákon o provozu na pozemních komunikacích) jasně stanoví *jinak*, a to, že věcně příslušným k projednání dopravních přestupků je magistrát. Žalobcem odkazované položky č. 152 a č. 388 (dnes č. 135 a 368) jsou pak zcela irelevantní a ukazují na nepochopení či překrucování dané právní úpravy žalobcem. Položka č. 152 se týká výkonu působnosti silničního správního úřadu podle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, který upravuje kategorizaci pozemních komunikací, jejich stavbu, podmínky užívání a jejich ochranu, práva a povinnosti vlastníků pozemních komunikací a jejich uživatelů a výkon státní správy ve věcech pozemních komunikací příslušnými silničními správními úřady (§ 1 citovaného zákona), tedy v žádném případě provoz na silnicích a přestupky páchané v souvislosti s provozem. Položka č. 388 se zase vztahuje k působnosti sice podle zákona o provozu na pozemních komunikacích (§ 124 odst. 6), ale pouze ve vztahu ke značení provozu na silnicích lokálního nebo přechodného charakteru. Žalobce se tak účelově snaží z uvedených norem dovodit skutečnosti, které z nich nijak nevyplývají.
53. Soud uzavírá, že věcně příslušným orgánem k projednání dopravních přestupků žalobce byl magistrát, který ve věci žalobce rozhodoval v I. stupni. Soud konstatuje, že napadené rozhodnutí, resp. rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ani netrpí nicotností spočívající v absenci věcné příslušnosti rozhodujícího správního orgánu, kterou je soud povinen zabývat se z úřední povinnosti (§ 76 odst. 2 věta první s. ř. s.).

VI. Závěr a náklady řízení

54. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
55. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. října 2022

JUDr. Tomáš Švec, v. r.

samosoudce